

Ω ΕΡΗΜΙΑ ΜΟΥ...

Ὡ ἐρημία μου, ὦ μοναξιά, ὦ δίχως προσδοκία
Ζωή θλιμμένη, συντριμμένοι λογισμοὶ πικροί.
Πῶς με χτυπάει μιὰ ζοφερὴ κατάκαρδα ἀγωνία!
Ὡ ναυαγίου νοητῆς ἐμπρός μου ὠραῖοι νεκροί,

Γλυκεῖες ἀγάπες, μυστικά μου ὄνειρατα σθημένα,
Μιά θαλασσοδάρτη κ' ἐγὼ θάρκα, χωρὶς κουπιά,
Ὡ νά ἡ φλόγιά ἡ θάλασσα σὲ λίγο μαγιάσμενα
Σ' ἓναν πλατὺ, σ' ἓναν βαθὺ τάφο μᾶς φέρνει πιά.

ΖΩΗ

Ὡ ζωὴ, ὠγλῆντι, ὀλόφωτος, ὀλόχαρες, γλυκεῖες
Μου μέρες, ροδαγούλες μου, θαυμάσια δειλινά,
Νύχτες φεγγαροστόλιστες, ἀκαστρες, μυστικές,
Θάλασσε, θράχοι, ἀκρογιαλιές, κάμποι, πλαγιές,
(θουνά,

Βροχοῦλες, τόξα οὐράνια, τῆς θείας καλοκαιριᾶς
Προάγγελοι, ἀνάβρες, κρούσταλλο βουνίσιο κύο νερό'
Στενάζοντας δὲν τραγουδῶ γιὰ Δόξα, μὰ πού σᾶς
Στεροῦμαι ἀγάπες μου βαθεῖα βαθεῖα πρὶν σᾶς χαρῶ.

ΖΩΗ

Πλάση γλυκεῖα, γλυκύτατε ρυθμὲ, ἀρρυθμὲ, ἀρμονία,
Ἀνάρχε Λόγε, νιὲ Θεοῦ, πῶς νὰ σὲ πῶ, Ζωή;
Χρυσόνειρου ἡ κάθε σου ξεχωριστὴ ὀπτασία
Μ' ἀπονός εἶναι καὶ σκληρὸς ὁ νόμος: «πάντα ρεῖ»,
Ὡ νᾶταν μὲ τ' ἀθάνατά σου τ' ἀγαθὰ στοιχεῖα,
Ἐνὶ τὸ ἐγὼ τὸ ἀνθρώπινον ἡ τέλος, ὦ Ζωή,
Ὡσὰν λουλουδί ἀνθίζοντας νὰ πλέει σ' εὐδαιμονία,
Δίχως τοῦ Θάνατου αἰσθησι καὶ νὰ φυλλορροεῖ.

Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

ΠΡΩΪΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Α'.

Ζύγωνε νὰ τελιώσει ὁ Ἀπρίλης καὶ ἡ μέρα ἀπὸ
τὸ πρωὶ ἄρχισε ζεστὴ καὶ ὠραία.

Ὁ Στέφανος βγήκε κατὰ τὴς ἐννιά τὸ πρωὶ ἀπὸ
τὸ σπίτι, καὶ ὅταν ἔφτασε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Κηφισ-
σιᾶς κ' εἶδε τὸ πλῆθος τῶν λουλουδιῶν πού πουλού-
σαν, σκέφτηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ παῖι στὸ νεκροτα-
φεῖο. Ἀγόρασε μερικὰ τριαντάφυλλα καὶ περπατών-
τας ἀργά, συλλογίζετο διάφορες ὑποθέσεις του.
Μόνον τὸν ἀδερφό του, γιὰ κεῖνον ἄλλως τε πού πῆ-
γαινε, δὲν ἔβαλε καὶ πολὺ στὸ νοῦ του. Ἐνα δὺο
φορὲς ἴσως, καὶ ἀόριστα.

Σὰν ἔφτασε ὅμως στὸ μνήμα, λυπήθηκε κατὰ-
καρδα.

Ἐβαλε συγκινημένος σ' ἓνα πῆλινο δάξο, πού θρι-
σχόταν ἐκεῖ, τὰ λουλούδια, καὶ παρατήρησε ὅστερα
μὲ πόση ἐπιμέλεια φρόντιζε ἡ μητέρα του τὸν τάφο
τοῦ παιδιοῦ της, πού τῷχασε δεκάξη χρονῶ παλλή-
λαρι.

Στάθηκε λυπημένος καὶ μὲ εὐλάβεια.

—«Δεκάξη καὶ τέσσερα;— Εἰκοσι.— Εἰκοσι χρο-
νῶν ἀκριβῶς θὰ εἶταγε τώρα».

Κ' αἰσθάνθηκε στὴν ἰδέα τοῦ μεγαλωμένου ἀσερ-
φοῦ του μιὰ τρυφερότητα ἀπέραντη φιλίας καὶ προ-
στασίας.

Ἔχανε διαφορὰ ἡλικίας κάπου ἑπτὰ χρόνια μὲ τὸ
μακαρίτη. Συλλογίστηκε, καὶ ντράπηκε πολὺ πού δὲν
πῆγαινε ποτὲ σχεδὸν στὸν τάφο του. Τελευταία διά-
δασε τὰ γράμματα τοῦ στενοῦ μὲ τὸνομά του, καὶ ἀ-
πὸ κάτω εἶταν χαραγμένο «ἐτῶν 16».

Αὐτὸ τὸ «ἐτῶν 16» τὸ θεωροῦσε φοβερὴ ἀδικία
ἀπὸ τὴ φύση. Προσπάθησε καὶ ἄλλαξε σκέψεις, ἀφοῦ
δὲ διορθωνόταν τίποτα. Ἀλλ' ἀπότομα τοῖρθε στὸ
νοῦ τὸ εὐγενικὸ τ' ἀδερφοῦ του πρόσωπο, μὲ τὸ λε-
πτὸ πονηρὸ χαμόγελο καὶ τὰ ὠραῖα γαλανὰ σκοῦρα
μάτια, πού τοὺς ἔδιναν λάμψη κ' ἐκφραση τὰ μεγά-
λα, πρὸς τ' ἀπάνω στριμμένα, τοῖνιουρα.

Ἀναστένανε βαθιά, κ' ἔφυγε, ρήχνοντας μιὰ τε-
λευταῖα ματιὰ στὰ κόκκινα τριαντάφυλλα πού τοῦ
εἶχε βάλει.

Βγήκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ νεκροταφείου καὶ
θρήθηκε στὰ «κοινὰ». Δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ, ὅ-
ταν τὸν χαιρέτισε ἓνας ἐργάτης πού θρισκότανε σ'
ἓναν τάφο καὶ τὸν ἔσκαβε καὶ τὸν ἱσοπέδωνε.

Ἐπειτα θὰ φύτευε. Ἐκτὸ ἄλλως τε ἔδειχνε τὸ καρ-
ποτάκι μὲ τὴ μιὰ ρόδα καὶ τὰ δὺο πόδια πού περι-
μενε δίπλα του, φορτωμένο μὲ διάφορες γαρυφαλιές,
γεράνια, καὶ τριανταφυλλίες.

Ὁ Στέφανος τοῦ ἀνταπόδωσε τὸ χαιρετισμὸ, καὶ ὁ
ἄνθρωπος πού ἔσκαβε τοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ
τὸν πατέρα του καὶ γιὰ τὸ περιβάλλον πού εἶχαν στὰ
Πατήσια.

Καὶ τοῦ πρόστεσε ἀκόμα.

—Ἦθελα νᾶρθω ἀπὸ καιρὸ νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα
σου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω πού ἔπαθα ἀπὸ πλευρίτη
κ' ἔμεινα κάπου ἑξή μῆνες στὸ κρεβάτι... Ἄστα!
εἶπε, καὶ ἄρχισε πάλι τὸ σκάψιμο μὲ τὰ μεγάλα, μα-
κριὰ καὶ ἀδύνατα χέρια του.

Σὲ λίγο ἔπαψε νὰ σκάβει κ' ἔμεινε ὀρθὸς, σὲ στά-
ση κοψομεσετισμένου, μὲ τὸ τσαπὶ στὸ χέρι, νὰ πά-
ρει λίγη ἀνάσα.

Ἔτανε πενήντα χρονῶν ἄνθρωπος, ἀδύνατος, μα-
κρομούρης, φραγκρὸς, μὲ πολὺ μακριὰ πόδια, καὶ κον-
τὸ κορμὶ, καμπουριασμένο.

—Ὁ καλὸς καλὸ δὲν ἔχει, εἶπε σὰ ν' ἀπάντησε
σὲ δικό του συλλογισμό, καὶ ἀρχίνησε πάλι τὴ δουλιὰ.
Τί τὸ ὄφελος; δουλεύω, δουλεύω, μὰ νάρωσθήσω μιὰ
μέρα, τὴν ἄλλη δὲν ἔχω νὰ φάω... Πρέπει νὰ δου-
λεύω... Ἐδῶ! (εἶπε σὰ νὰ τὸν ἔπαιρνε κανένας ἀ-
πὸ τ' ἀπὸ καὶ τὸν ἔβαζε στὴ θέση του). Καλὰ πού-
χω καὶ κεῖνο τὸ καλύδι καὶ κάθουμαι, γιὰτὶ ἄλλιως
εἶτανε νὰ μὲ κλαῖς. Βλαστῆμα τα...

—Φαίνεσαι ἀδύνατος... τοῦ εἶπε ὁ Στέφανος.

—Βάλε πού μοῦχουρε βγάλει καὶ τρία παῖδια!

—Περίεργο! τόσο ἄρρωστος εἴσαι;—

—Ποῦ μὲ βλέπεις ζωντανὸ νὰ σοῦ φαίνεται περί-
εργο.

Κ' ἔπειτ' ἀπὸ λίγο.

—Γιὰ νὰ γάτσω νὰ σοῦ ἱστορήσω τί ἔπαθα. θὰ
περάσει τὸ μεσημέρι.

Καὶ ἄρχισε πάλι τὴ δουλιὰ, τὸ σκάψιμο. Ἀλλὰ ὁ
Στέφανος ἔμεινε ἀκίνητος, προσεχτικὸς, ὡς πού ἔ-

κεῖνος πότε σκάδοντας, πότε ξεκουράζοντας τὴν ξεχαρβαλωμένη μέση του, δηγήθηκε·

—Εἶμουν ἄρρωστος ἐγὼ, κ' ἡ γριά μου σεργιάνει κι αὐτή, πάσχει ἀπὸ χρόνιους ἀρθρίτες ἢ φουκαριάρα. Δὲν εἶχαμε πεντάρα, δὲν μπορούσα νὰ κάνω οὔτε μισὸ μεροκάματο. Σὲ λίγο ξεποᾶ στοὺς κρεβάτι, φέραμε τὸ γιατρό·

—Εἶσαι σὲ κακὸ χάλι, μοῦ λέει, νὰ φροντίσεις νὰ πᾶς στοὺς νοσοκομεῖο. Πρέπει νὰ σοῦ βγάλουνε τὰ ὕγρα ποῦλεις στὰ πλευρά σου. Εἶσαι πολὺ ἀδύνατος...

—Τὰ χρειάστηκα. Στέλνω τὴ γριά μου στοὺς δερματέμπορο τὸ Χρυσοδόνη, ποὺ τοῦ ἐργάζομαι δεκαπέντε χρόνια, γίνθηκε ἐκπομπουριούχος τώρα κι αὐτός, καὶ μοῦ στέλνει ὁ ἀθεόφοβος δέκα δραχμές, καὶ μοῦ παραγγέλλει νὰ κοιταχῶ καλὰ κιόλας! Δανείστηκα ἀποδῶ, δανείστηκα ἀποκεῖ, ἀλλὰ τὰ λεφτὰ πηγαίνανε καὶ χαίρι δὲν ἔβλεπα. Ἀφοῦ εἶδα κι ἀπόειδα, ἔβαλα λυτούς καὶ δεμένους νὰ μὲ δάλουνε σὲ κανένα νοσοκομεῖο. «Τίποτα! Πουθενά... Δὲν ὑπάρχει θέση!» Φωνάζω πάλι τὸ γιατρό, μ' ἐξετάζει·

—Θὰ πεθαίνεις! μοῦ λέει ξάστερα.

—Τί νὰ κάνω;

—Νὰ πᾶς στοὺς νοσοκομεῖο.

Λέω στὴ γριά καὶ πουλάει κάτι νοσοιδούλες ποῦ-χαμε ἀκόμα, καὶ παραγγέλλω στοὺς Φίλιππα τὸν ἀμαξά νᾶρθει νὰ μὲ πάρει. Μὲ ντύνει ἡ γριά, μὲ φασκιώνει, μοῦ ρήχνει κ' ἕνα δυὸ κουβέρτες γιὰ νὰ μὴν κρυώνω, ἔρχονται καὶ δυὸ τρεῖς ἄλλοι καὶ μὲ βαστάνε γιὰ νὰ μὲ μπάσουνε στὴν ἀμαξά.

—Ποῦ θὰ πᾶς, κυρ Μανώλη; μὲ ρωτᾶν οἱ γειτόνοι.

—Μὴ σᾶς νοιάζει, τοὺς κάνω. Στὸ νοσοκομεῖο. Θέλουνε δὲ θέλουνε θὰ μὲ κρατήσουνε. Θὰ δοῦνε τὰ χάλια μου καὶ θὰ μελυτηθοῦνε.

Μπήκε κ' ἡ γριά στὴν ἀμαξά.

—Τράβη. ἀμαξά, φωνάζω. Στὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο.

Ἐφτασα λιγοθυμισμένος, ἡ γριά μου μ' ἐκλαίγει ζωντανή.

Κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἀμαξά τὴν εἶχα ὀρμηνεμένη, καὶ ζήτησε νὰ δεῖ τὸν ἴδιο τὸ διαφεντή.

Ἐρχεται σὲ λίγο μ' ἕνα παιδάριο μ' ἄσπρη ποδιά. Γιατρός εἶτανε, νοσοκόμος, δὲν ξοῖρω, σὲ γελῶ.

—Ἐχεῖς χαρτί; μὲ ρωτᾶει. νὰ μπῆς στοὺς Νοσοκομεῖο;

—Τί χαρτί νᾶχω;.. Δὲ βλέπεις τὰ μοῦτρα μου; Εἶμαι ἄρρωστος τοῦ θανατῶ, ἔχω ὕγρα στὰ πλευρά καὶ πρέπει νὰ μοῦ κάνετε ἐγχείρηση.

—Δὲν ἔχει θέση, μ' ἔκοψε.

Τοῦ ξαναλέω πὼς εἶμαι χωρὶς γιατρό, πὼς δὲν ἔχω νὰ διατηρηθῶ, πὼς δὲ βαστάω, πὼς κουράστηκα νὰ εἶμαι τόσο καιρὸ ξαπλωμένος ἀπὸ τὸ ἴδιο πλευρό.

—Δὲν ἔχει θέση, μ' ἔλοβε.

Μ' ἔπιασε κρύο ἰδρώτας.

—Δὲ μὲ λυπᾶσαι; τοῦ λέω, δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό;.. καὶ μὲ πήρανε καὶ μένα καὶ τὴ γριά μου σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ τὰ κλάματα.

—Βάστα, μοῦ λέει, ὅτι περνᾶει ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ σοῦ κάνω.

Ἐφυγε, κι ὅταν ξανάρθε:

—Δὲν ἔχει θέση, πουθενά, πουθενά, δὲν ἔχει θέση...

Μείναμε... Καὶ γὼ τὸν κοίταξα καὶ κεῖνος μὲ κοίταξε καὶ δὲ μιλάγαμε.

—Τί θὰ κάνουμε, Μανώλη; μὲ ρωτᾶει ὁ ἀμαξάς.

—Δὲν εἶμαι γιὰ γιαιτρεία, τοῦ φωνάζω, γίγρισε σπῆτι καὶ πεθάνω!...

Μέσα στὴν ἀμαξά μοῦ φαινότανε σὰ νᾶμουναι πεθαμένος καὶ μὲ πηγαίνανε! Οὔτε ἡν σκεφτῶ. οὔτε νὰ κουνηθῶ, οὔτε νὰ μιλήσω μπορούσα... Ἡ γριά μου, καθισμένη ἀπέναντί μου, ξαναμμένη, μοῦκανε ἄερα μὲ τὸ μαντήλι τῆς καὶ σιγῶναιγε.

Σὰ φτάσαμε, ἤρθανε γειτόνοι καὶ γειτόνιστες καὶ μᾶς παρηγορούσανε. Φέρανε λίγο καφέ καὶ μιὰ στάλα κονιάκ, γιὰ τὴ γριά, νὰ στιλωθεῖ ἡ καρδιά τῆς· ἐγὼ ποῦ μπορούσα νὰ δάλω τίποτα στοὺς στόμα μου.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶμουναι πολὺ χειρότερα. Καταλάβαινα πὼς πεθαίνω. Ἡ γριά μου δὲν τὸ κούναγε ἀπὸ κοντά μου. Μὲ τὸνα τῆς μάγουλο ἀναμμένο φωτιά, καὶ μὲ τῶλο κίτρινο, μὲ κοίταξε μὲ τὰ καμμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια τῆς, καὶ μοῦκανε ἄερα, γιὰτὶ ψηρόμουναι. Δὲν ἀποχτήσαμε, βλέπεις, παιδιὰ, καὶ σὰ χανόμουναι ἐγὼ, θὰ χανότανε γι αὐτὴν ὁ κόσμος ὅλος...

Γιὰ μιὰ στιγμή ὅμως ἀνοιξα τὰ μάτια μου καὶ τῆς λέω·

—Ντύσου, καθοσιγυρίσου, κάπου θὰ σὲ στείλω.

Σὰν ἐτοιμάστηκε, μὲ σκούνησε νὰ καταλάβω.

—Θὰ πᾶς, τῆς λέω, στοὺς Ἀγίους Θεοδώρους· ἐκεῖ θὰ ζητήσεις τὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεῖα. Θὰ σοῦ τὴ δείξουνε. Ἀμα μπῆς μέσα, θὰ ζητήσεις τὴν κυρία. Εἶναι κόρη τοῦ πρέσβη. Κοίταξε νὰ μὴ σὲ διώξουνε, κοίταξε ἀκόμα νὰ δεῖς τὴν ἴδια καὶ νὰ τῆς πῆς τὴν κατάστασή μου. Εἶναι καλὴ· κάτι μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει...

Εἶχα δουλέψει, βλέπεις, κηπουρός, στὴν πρεσβεῖα, κάπου ἕνα χρόνο, καὶ μὲ γνώριζε ἡ πρέσβαινα. καταδεχτικιά, καὶ μοῦ μιλοῦσε.

...Σὰ γύρισε ἡ γριά, οὐὲ βάζει στοὺς χέρι δυὸ εἰσοπεντάρικα καὶ μοῦ εἶπε πὼς μοῦ παραγγέλλει ἡ πρέσβαινα πὼς θὰ φροντίσει.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τίς ἐννιά τὸ πρωῒ, ἀκοῖτε νὰ σταματᾶει στὴν πόρτα μίας αὐτοκίνητου.

Ἐκᾶνα τὸ σταυρό μου.

—Ἐλξ Παναγιά μου, μεγαλόχαρη, κάνε τὸ θέλημα σου...

Εἶταν ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο μὲ μιὰ σημαϊούλα μ' ἕναν κόκκινο στῆλο, ποὺ μὲ πήρε.

Τὴ γλύτωσα, εἶπα μέσα μου· κάτι μπορεῖ νὰ γίνει.

Σὲ δέκα λεπτὰ σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο. Μὲ κατεβάσανε μὲ τὸ φορεῖο οἱ νοσοκόμοι, καὶ σὰν ἀνοιξα τὰ μάτια μου, κέρωσα... Μῆχανε ὅξω ἀπ' τὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο! Εἶχα ἕνα φόβο πὼς θὰ μὲ διώξουνε πάλι, ὅταν μάλιστα κάποιος ρώτησε γιὰ μένα ποῖός εἶμαι κι ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος τῆς πρεσβεῖας ποὺ μὲ κομμάνταρε, δὲν τοῦ ἀπάντησε, μόνο ἔβγαλε ἕνα χαρτὶ τοσκιωμένο στὰ δυὸ, τὸ

ἄνοιξε καὶ τοὺς τὸ ἔδειξε φάτσα μὲ τὶς βούλλες τῆς πρεσβείας.

... Ἐκεῖ τώρα, τὰ ὅσα τράβηξα, ἄσ' τα ! Ἦρθε τὴν ἴδια μέρα ὁ χασομπής μὲ τὰ χασαπόπουλά του, καὶ μὲ ξέταξε, καὶ μ' ἔδειχνε, καὶ τὰ δασκάλευε ἀπάνω μου, καὶ κείνη κουνάγανε τὸ κεφάλι του, τάχα πὼς καταλαβαίνανε. Καὶ μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι μὲ μεταφέρανε στὸ χειρουργεῖο καὶ μοῦ σκίσανε κρέατα καὶ μ' ἀνοίξανε, καὶ μοῦ σπάσανε παῖδια καὶ μοῦ τὰ πετάξανε, καὶ μοῦ θγάξανε ὑγρὰ καὶ μοῦ βάσανε φάρμακα, κ' ἔπειτα μοῦ βάσανε σωλῆνες, καὶ τὰ ὑγρὰ πού τρέξανε, μοῦ ἔλεγε ἡ Νότζ, ἡ νοσοκόμα, ἄλλο πρῶμα !... Μὰ δόξα νῆχει ὁ Θεός, σὲ πέντε μῆνες βγήκα ἀπ' τὸ Νοσοκομεῖο, καλὰ, κι ἄρχισα πάλι τὴ δουλιὰ, σιγὰ σιγὰ πρῶτα, μὲ τὸ κολάϊ, μὲ μικρὰ μερεμετιάκια σὲ περιβολάκια σπιτιῶν, κ' ἔπειτα ἄρχισα πάλι τὸ μεροκάματο, καὶ περιμένω νὰ ζήσω ἄκόμα κάμποσα χρόνια καὶ τότε πιά, πὺλ κουργασμένος, πὺλ γέρος, νὰ μπῶ μὲ ἡσυχία ἐδῶ μέσα, ν' ἀναπαυτῶ, σὺν τὸν παπούλη πὺλ πέθαινε ὀγδόντα χρόνῳ, καὶ σὺν τὸν πατέρα μου, ἐβδομήντα.

(Στῆλλο φύλλο τελιώνει)

Ἰουλία Περσάνη

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

III

Στὴν Πόλιν, ἡ Κυριακάτικη ἐκδρομὴ εἶναι γενικὴ, συνηθισμένη, κι ἀπὸ τὶς πὺλ εὐχάριστες ἡ ἐκδρομὴ στὰ Πριγκηπόνησα.

Ἐμεῖς πηγαίναμε ταχτικά τὸ Σάββατο καὶ γυρίζαμε μὲ τὸ πρῶνὸ βαποράκι τῇ Δευτέρᾳ.

Ἐχετε κέφι νὰ περάσετε καὶ σεῖς δυὸ τρεῖς μέρες μαζί μας ; Ἀξίζει τὸν κόπο, σᾶς τὸ βεβαιῶνω, ἀφοῦ μάλιστα δὲ θὰ πάθετε σεῖς ἐκεῖνο πὺλ πωθαίναμε μεῖς ταχτικά — νὰ μείνετε δηλ. πανὶ μὲ πανί ! Ὅσα κι ἂν λογαριάζαμε πὼς θὰ μᾶς πᾶνε, δὲ φτάνανε ποτὲ τὰ λεφτά μας -- τέτλια καταδόθρα γιὰ χρημῆματα εἶναι τὰ Πριγκηπόνησα τῆς Πόλης !

Τὸ ταξίδι ἀπὸ τὸ Γιοφύρι στὴν Πρίγκηπο κρατᾶει δυὸ ὥρες κ' ἓνα τέταρτο. Θὰ διαλέξουμε μιὰ μέρα χωρὶς Ἰουλιὰ. γιὰτὶ ἄλλιῶς θὰ κακοπεράσουμε. Βλέπετε, πὼς τὰ πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἀλλάζουνε ὀψι, κατὰ τὸ «φύσημα τοῦ ἀέρος». Ἐτσι κ' ἡ θάλασσα τοῦ Μαργμαρᾶ εἶναι ἀπὸ τὶς πὺλ ἰδιότροπες. ἔχει ὅμως ἓν σταθερὸ σημάδι γιὰ γνώριμα -- σὰ φουσᾶ βοριάς εἶναι ἡσυχία καὶ καλοταξίδευτη, σὰ φουσᾶ νοτιάς -- οὐφ ! παράτα την...

Θάλασσα ἰδιότροπη ! Γιὰτὶ ἓνας ἀέρας, ἓνα φένημα, νὰ σ' ἀλλάξει τόσο ; Πολλὲς φορὲς σὲ παρομοιάσανε μὲ τὴ γυναῖκα. Μὰ νὰ μποροῦσε ὅμως κανεὶς νὰ ξαίρει πὼς θὰ βρεῖ τὴ γυναῖκα του, σὰ γυρίσει σπίτι του, ἀπὸ τὸν ἀέρα πὺλ φουσᾶ ;

Μὲ τὸ καθάριο βοριάδι θὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ κάτσουμε στὴ μύτη τοῦ βαποριοῦ. Ἐκεῖ γιομίζουμε τὰ πνεμόνια μὲ φρέσκια ἀρμύρα, καὶ δυνεμώνουμε τὴν αἴσθησιν τῆς υγιείας καὶ τῆς χαρᾶς.

Ἡ μύτη τοῦ βαποριοῦ σκίζει τὰ νερά, δελφίνια κηδᾶνε γύρω, ὁ κόσμος πὺλ μᾶς τριγυρίζει βόρεια-

ται σ' ἓνα θεληματικὸ ξεκούρασμά ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐβδομάδας. Καλοσύνη κυριαρχεῖ, καλοσύνη, γιὰτὶ ὁ κόσμος βγήκε νὰ ξεκουραστεῖ καὶ νὰ ξεδῆνει. Οἱ κακίες περιμένουνε στὸ γραφεῖο γιὰ τὴ Δευτέρᾳ, πὺλ ἀρχίζει ὁ σκληρὸς ἀγῶνας -- ἡ κούραση, ἡ ψευτιά, τὸ κέρδος, οἱ κακίες.

Ζυγώνουμε στὴν Πρώτη, στὴν Ἀντιγόνῃ, στὴ Χάλη, καί, τελευταία, στὴν Πρίγκηπο.

Νηράκια πευκοφυτεμένα, δροσερά, τὸ ἓνα πὺλ δασωμένο ἀπὸ τῶλο, ὡς πὺλ φτάνουμε στὸ μεγαλύτερο καὶ ὠραιότερο -- τὴν Πρίγκηπο.

Περνώντας τὴ Χάλη, εἶδαμε καὶ τὰ μεγάλα σκολειὰ, τὴ Θεολογικὴ καὶ τὴν Ἑμπορικὴ.

Μόλις βγοῦμε -- σιγὰ καὶ ζουληχτὰ, γιὰτὶ τὸ πλῆθος εἶναι ἀσφυκτικὸ -- μᾶς περιμένουνε ὅλα τὰ κοριτσόπουλα τοῦ νησιοῦ σὲ παράταξη, δεξιά κι ἀριστερά, στὴν ἀποδόθρα. Καὶ λίγο πὺλ πέρα ἔχουμε τὴν ἀριστοκρατικὴ «παράταξη» κοριτσιῶν, κατὰ τὸ πὺλ τὸ Ξενοδοχεῖο τῆς «Debatquaderre». Οἱ δυὸ παράταξεις διαφέρουνε μονάχα σ' αὐτό : Τὸ λαϊκὸ κορίτσι σοῦ γελᾷ καὶ σὲ τραβᾷ μὲ εὐκρίνεια, τολμηρά, θεληματικά, φυσικά. Ἡ ἀριστοκρατίσσα ὁμως ἀναγκάζεται νὰ περιοριστεῖ σὲ μιὰν ἀδιύρροη τάχῃ ἐπιδειξὴ λούσου καὶ χάρης, καὶ σὲ κρυφὲς λοξὲς ματιὲς στοὺς νέους πὺλ βγαίνουνε ἀπὸ τὸ βατόρι. -- Ἐκεῖνες, καλέ, δὲν κατεβήκανε γιὰ νὰ δοῖνε τὸν κόσμον... Ἀ μὰ ! Ἐτ' ἔχ' νῆσαι καί...

Τώρα, πὼς θὰ περάσουμε τὶς τρεῖς μας μέρες ; Σάββατο, Κυριακὴ, Δευτέρᾳ ! Ναί, μὰ εἶναι καὶ Σάββατο νύχτα καὶ Κυριακὴ νύχτα. Λοιπὸν μᾶς κινεῖ πεντὲ μέρες τὸ ὅλον -- γιὰτὶ δὲ φαντάζεστε, βέβαια, πὼς ἤρθαιε δῶ γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε...

Πᾶμε στὸ Hôtel de Debatquaderre -- «Occupées -- Monsieur et Mes dames». Δὲν εἶχε θέση καλὰ, παραπάνω. Ἀνεβαίνουμε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμον, παίρνουμε μιὰ δικτορία, ψάθινο ἐξοχικὸ ἀμαξάκι, καὶ πᾶνουμε τὰ ξενοδοχεῖα κατὰ σειρά.

Hôtel des Etrangères -- Μάλιστα, ἔχει τρία δωμάτια -- Ὡραία, καὶ μεῖς αὐτὸ θέλουμε ! -- Εἴκοσι λίρες τὸ ἄτομον μὲ τροφή. -- Ἀ, ἐδῶ σκοντάψαμε, καὶ μάλιστα ἀπ' τὸ πρῶτον σκαλοπάτι. Χμ, χμ... Βλέπετε ὅλα εἶναι καλὰ, ἀλλὰ ἐμεῖς θέλουμε νὰ τρῶμε ὅπου βρεθοῦμε, θέλουμε ἐλευθερία κινήσεων... Ἀὐτὸ δίνετε δωράτια μόνον, χωρὶς φαγί ;

-- Ὅχι, κυρία μου, ὁ κανονισμός, βλέπετε... πὺλ εὐχαρίστως, διότι εἰσθε τόσοον γνωστοί. ἀλλὰ... θὰ ἐγίνετο κακὸν προηγούμενον...

Μ' ἄλλους λόγους, τράβῃ κορδέλλα...

Ἀ, νὰ μιὰ Pension de famille Οἰκογενεικὸν ἄσυλον, -- πᾶει νὰ πῇ θὰ σέβεται τὸ πουργι τοῦ «Μπαμπᾶ» περισσότερον ἀπὸ τῶλλα.

Ἐδῶ δούλεψε κατεργαριά. Πρῶτα ἔγινε διανομὴ ρόλων. -- Λοιπὸν, σταθῆτε, παιδιά. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μαμά, ποὺ θὰ γίνῃ παμπιάς ; Διαλέγουμε ἓν ἓν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐθελοντὰς τῆς παρέας μᾶς γιὰ τὸ σοβαρὸ ρόλον. Λοιπὸν, ὁ μπαμπάς, ἡ μαμά, τὰ παιδιὰ, δυὸ, ἡ ἀνεψιά καὶ ὁ... ἀνεψιός, καὶ ἡ ὑπηρέτρια.

Ἀφίνουμε τὰ παιδιὰ, τὰ μετ' ἑκάςτῃ καὶ τὴ δούλην στὸ Etrangères προσωρινῶς, καὶ προχωροῦμε στὴν Πανσιὸν μὲ τὸ πὺλ μελίσσιον καὶ εἰρηνικὸ ἔφος.

Τὸ στρατήγημα πετυχαίνει. Μᾶς δίνουν τρία δω-